

Entrevista

10 Dominical
Diumenge 18
d'abril de 2010

CARLES Sala i Vila Escriptor, publica «Cornèlius i el rebost d'impossibles»

Es pot afirmar que aquest gironí està arrasant en els premis literaris de ficció infantil i juvenil en català. En qüestió de tres anys, ha guanyat els quatre més prestigiosos. El darrer, el Premi Josep Maria Folch i Torres de 2009, per la novel·la infantil «Cornèlius i el rebost d'impossibles».

“M'ajuda ser criatura quan escric”

TEXT: MOISÈS DE PABLO FOTOGRAFIA: MARC MARTÍ

Carles Sala i Vila (Girona, 1974) va ser mestre abans que autor prolífic i premiat. Ara ensenya als alumnes amb la imaginació i les lletres. Parlem a la cafeteria Boira de Girona, la bicicleta aparcada a fora. Somrient i agradable, també fa artesanía. En tres anys, ha guanyat els premis Barcanova (2007 i 2009), Cifre de Colonya, Vaixell de Vapor i Folch i Torres, aquest darrer amb *Cornèlius i el rebost d'impossibles* (La Galera), un llibre que apareix ara i que parla d'un poble torçat, on hi ha una estança que et permet fer els desitjos realitat.

Què ha de tenir una bona història infantil?
Ostres! Per a mi el que hi ha de sortir, a banda d'aventures i acció, és fantasia, i sobretot sentit de l'humor infantil. Això assegura que l'infant t'aguanti la història. I, si pot ser, que els expliqui's alguna cosa que se sentin identificats, i que s'hi vegin reflectits.

Com una aventura viscuda... Això! Si els parles d'un tema adult, deixaran la història a mitges. Et deixaran penjat. De vegades poden ser molt cruels.

Va deixar de ser mestre perquè ja no suportava els alumnes o perquè volia descobrir la seva vocació? (riu) M'agrada molt la canalla, però en una escola esgoten moltíssim. M'agrada com pensen. A banda d'això, m'agrada tot allò creatiu, i el llenguatge escrit et permet apropar-te a la mainada. És una manera de mantenir el contacte.

El sorprèn allò que li diuen? Sí. Mira que hi ha preguntes repetides, però no fa gaire, em van dir: «Però ets viu? Es clar que sóc viu. I no ets vell!». Pensen que l'escriptor és una persona vella o ja difunta. Et poden tocar i els semblen qui sap què! Hi ha mestres que agraeixen que diguis que si fan textos lliures, que els repassin, que si a la primera no surt bé, que hi tornin. Això els serveix d'exemple. És molt bo-
nic.

El rebost dels impossibles, on els desitjos es fan reals, és una imatge del llibre que tant de bo fos possible, però és una realitat virtual, perquè allò que percep no deixa de ser un miratge, no? Sí, però potser millor que no es puguin fer reals els desitjos, vés a saber què faria segons qui amb aquest poder!

Un autor de còmics per a joves com Ibàñez té certa semblança física amb els personatges que dibuixa; vostè s'assembla a la Mar o a l'avi, dos dels protagonistes del llibre? Hi ha trets i inquietuds dels personatges que les he tingut de petit, les tenia abans o les tinc ara. La muntanya m'atreu molt. Quan surt gent que somia molt, és perquè jo sóc un somiatruites. M'agradaria anar a Tort, aquest poble imaginat.

La gent prejurtja massa per les aparences en el vestir? Jo mateix m'hi poso, per descomptat. Quan es generalitza, t'equivoques. Sóc el primer que ho faig. Feia un curs a la Casa de Cultura, i pel carrer vaig trobar una persona que em va dir: «Allò és una casa de hippies!». Hi ha associacions curioses, perquè fer teatre o anar a la biblioteca, per a aquella persona li semblen coses de hippies. Jo puc anar amb pantalons de colors, i a una persona li semblarà d'una manera i a una altra, d'una altra totalment diferent.

L'avi de la història és cec, però coneix molt bé la gent; i ha gent que hi veu i no sap veure com és la gent? El personatge parla d'això, de com es poden veure coses sense els ulls. Hi ha força elements que surten al rebost que són reals, però no són materials, però afecten la nostra manera de viure i la nostra felicitat.

Es ven tant, en literatura infantil, en comparació amb la d'adults? Jo sóc novell, però

“
Estic molt còmode escrivint per a la mainada. Faig servir la imaginació, i la mainada mai t'ho criticarà. Els adults sí que hi posen pegues.”

“
M'agrada molt la canalla, però en una escola esgoten moltíssim.”

“
És bo llegir literatura infantil, jo ho faig, i no tant per esforç, sinó perquè m'ho passo bé. Les històries d'adults són tan reals, que prefereixo la imaginació.”

nen? Força vegades, però mai amb esperit despectiu. (riu) Potser m'ajuda ser criatura quan escric.

Ha guanyat els grans premis catalans de literatura jove; el següent pas és la novel·la d'adult, o escriure en castellà? En castellà no m'ho he plantejat, m'estimo més la llengua que domino i em sento còmode. Em tradueixen obres i ho ha de fer algú que sigui aquesta la seva feina. En adults no m'atreu especialment. No veig del tot clar que sigui un salt. Salt sembla anar més amunt, però jo estic molt còmode escrivint per a mainada. Faig servir la imaginació, i la mainada mai no t'ho criticarà. Els adults sí que hi posen pegues. Tinc moltes històries per escriure. Em falta temps! (riu).

Estar a Santa Eugènia l'ajuda? El lloc pot

diria que sí. Els meus tres primers llibres es van reeditar al cap d'un any. I hi fan molt les escoles, el fet que et comprin de 30 en 30. També hi ha gent que pensa que guanyem molts cèntims, i per descomptat que no! Però em fa il·lusió arribar a molts lectors. Els llibres tenen més durada i els catàlegs són més estables.

I què llegeix un escriptor juvenil? És bo llegir literatura infantil, jo ho faig, i no tant per esforç, sinó perquè m'ho passo bé. Les històries d'adults són tan reals, que prefereixo la imaginació.

Li han dit alguna vegada que sembla un

ajudar a escriure. M'agradaria estar en una caseta al Pirineu, davant d'un estany. La meua dona treballa a Banyoles, de vegades l'acompanyo i escric amb el portàtil davant del llac de Banyoles. I a casa, quan plou, em sento més integrat a la natura, em va bé. Si tens ganes d'escriure, no deixaràs d'escriure per viure a Santa Eugènia.

Té més projectes? Un llibre divulgatiu sobre herbes per a mainada. Està molt bé conèixer les herbes, i perquè serveixen. Que poden fer sabons o caramels de menta, o que els romans feien banys d'espígol relaxants. O que hi ha herbes amb poders màgics.